

Concordant Commentaar op de Kolossenzenbrief¹

Inleiding

De Kolossenzenbrief is de aanvulling op het leerstellige gedeelte uit de Efeziërsbrief. Twee geheimenissen beheersen beide brieven. Efeziërs werkt het huidige geheime beheer, dat betrekking heeft op de *leden* van het lichaam van Christus, uit; Kolossenzen weidt uit over het geheimenis van Christus, Die het *Hoofd* is van dat lichaam. De Efeziërsbrief *onderwijst* de waarheid, terwijl de Kolossenzenbrief afwijking van die waarheid *corrigeert*.

De structuur van deze brief [zie een volgende pagina – red.] geeft ons een duidelijke idee van de inhoud. Het gedeelte van de brief binnen ‘groeten’ en ‘onderlinge berichten’ gaat helemaal over de details van het geheimenis van Christus. Eerst zet de apostel – in een van de meest sublieme gedeeltes in de heilige Schrift – de verborgen heerlijkheden van Christus als de zoon van God uiteen.

Aan het eind van de brief spreekt hij hier weer over met een diep verlangen het bekend te maken.

Het grootste deel van de brief gaat over correctie in leer en gedrag, wat nodig was omdat men afweek van het geheimenis van Christus. Kennis hebben van dit geheimenis is van levensbelang voor het geestelijk welzijn van allen die God kennen.

Rationalisme en ritueel, de filosofie van de natiën en de religie van Israël, zijn de twee grote vijanden van de waarheid die in Kolossenzen terecht gewezen worden.

Elke valse theologie of filosofie die ook maar iets van menselijke oorsprong plaatst tussen God en mensen, wordt opzij gezet door de grote waarheid dat Christus Gods complement is. Als ons complement vangt Hij alle inzetten en riten² uit het Judaïsme. In Christus zijn

¹ Het Concordante Commentaar op de Kolossenzenbrief is een vertaling van het betreffende deel van *Concordant Commentary on the New Testament*, A.E. Knoch, 1968.

² riten = (godsdienstige) plechtigheden, gebruiken.

Structuur van de Kolossenzenbrief

Herhaalde omkering (spiegelbeeldig)

GROETEN	ONDERLINGE BERICHTEN	HET GEHEIMENIS VAN CHRISTUS	CORRECTIES	INLEIDING 1 ¹⁻²
				Verslag van Epaphras aan Paulus 1 ³⁻⁸
				HET GEHEIMENIS VAN CHRISTUS
				Zijn verwezenlijking 1 ⁹⁻²⁷
				LEER
				Filosofie 2 ⁸
				Lege misleiding 2 ⁸
				Menselijke traditie 2 ⁸
				Grondregels 2 ⁸
				<i>Gods complement</i> 2 ⁹
<i>Ons complement</i> 2 ¹⁰				
Besnijdenis, doop, inzetten 2 ¹¹⁻¹⁴				
Soevereiniteiten en volmachten 2 ¹⁵				
Schaduw, voedsel en drank 2 ¹⁶⁻¹⁹				
Leringen van mensen 2 ²⁰⁻²³				
GEDRAG 3 ¹⁻⁴				
Christus in de hemel 3 ¹⁻⁴				
Leden op aarde ter dood brengen 3 ⁵⁻⁷				
De oude mensheid afdoen 3 ⁸⁻¹¹				
De jonge mensheid aandoen 3 ¹²⁻¹⁷				
Verander verhoudingen op aarde 3 ¹⁸⁻²¹				
Heer in de hemel 3 ²²⁻⁴				
HET GEHEIMENIS VAN CHRISTUS				
Haar uitdrukking 4 ²⁻⁶				
Tychicus aan de Kolossenzen 4 ⁷⁻⁹				
AFSLUITING 4 ¹⁰⁻¹⁸				

wij reeds compleet. We hebben niets anders nodig om ons geschikt te maken voor de aanwezigheid van de Vader.

Het geheimenis van Christus wordt in de Efeziërsbrief vanuit zijn toekomstig oogpunt getoond. Er zal een oogsttijd komen, waarin Christus de allerhoogste zal zijn, niet alleen op aarde, maar ook in de hemelen. Zijn heerschappij zal het hele universum omvatten (Ef. 1¹⁰, 3³). In de Kolossenzenbrief echter wordt de nadruk gelegd op Zijn vroegere eerste plaats in de schepping en Zijn huidige eerste plaats in de vrijkoping. Dit met het oog de toekomstige wederzijdse verzoening van het universum.

De eenheid van de schepping heeft filosofen ertoe gebracht deze terug te voeren op een gemeenschappelijke oorsprong, door sommigen wel een ‘oer cel’ genoemd. Dit eerste element in de schepping, hoe eenvoudig het ook – naar men zegt – geweest zou kunnen zijn, moet in potentie het hele universum in zich dragen. De Zoon van God, de eerstgeborene van de schepping, is het enige bevredigende oplossingantwoord op alle vragen met betrekking tot de schepping. De schepping begon niet in chaos, maar in Christus. Zij zal ook niet eindigen in een door de mens veroorzaakte vernietiging, maar in een wederzijdse verzoening van het universum, bewerkt door het bloed van Zijn kruis.

Kolossenzen 1

1. *‘Paulus, een apostel van Christus Jezus’* stelt een verheerlijkte Christus in de hemelen aan ons voor en beroept zich op de hem gegeven volmacht als Zijn gezant. Stel daar tegenover het karakter dat Paulus aanneemt in de Filippenzenbrief.
4. Hun geloof in *Christus Jezus* en hun hemelse verwachting herinnert ons aan de openingswoorden van de brief aan de Efeziërs. Voordat deze brieven werden geschreven, hadden de heiligen onder de naties geen duidelijke aanwijzing over een hemelse bestemming. Buiten Paulus’ brieven is deze praktisch onbekend, en zelfs daarin wordt ze slechts geleidelijk aan benaderd. Aan de Thessalonicenzen wordt geleerd, dat de Heer zal afdalen vanuit de hemel om hen in de lucht te ontmoeten (1 Thess. 4¹⁶). Het geheim van de opstanding wordt bekendgemaakt aan de Corinthiërs (1 Cor. 15⁵¹). Het laat zien dat onze lichamen veranderd zullen worden om geschikt gemaakt te

worden voor de hemelse sferen. Maar pas als de gevangenschapsbrieven geschreven zijn, ontvangen wij de duidelijk omschreven zekerheid dat de heiligen bestemd zijn voor een hemelse lotgenieting.

6. Een zuiver tot zijn recht laten komen van Gods genade is de vaardigheid die boven alles te wensen is, want het is onmogelijk God te behagen zonder geloof en zonder dat men Zijn genadevolle voor-nemen met het verstand bevat. (Geloofs)ijver moet gestuurd worden door kennis.

HET GEHEIMENIS VAN CHRISTUS

zijn verwezenlijking

9. Hier hebben we een gebed dat onze navolging meer dan waard is.
13. Het koninkrijk van Zijn Zoon is een figuurlijke zinspelning op het koninkrijk van Christus. Het koninkrijk van de Messias is letterlijk en toekomstig en vernietigt en vervangt alle aardse koninkrijken (Dan. 2⁴⁴). Het koninkrijk van de Zoon, waarover hier gesproken wordt, is een nu aanwezige geestelijke kracht. Wij worden niet gered van aardse heerschappijen, maar van de machten van de duisternis die hen sturen en overheersen. Het begrip '*vergeving*' wordt hier geleend van de terminologie van het koninkrijk om overeen te stemmen met deze beeldspraak.
15. God is een onzichtbare geest (Joh. 4²⁴, 1 Tim. 6¹⁶). De Zoon van God is de zichtbare, tastbare belichaming van de godheid. Slechts in Hem kunnen wij God zien. Alle andere beelden worden afgekeurd, omdat ze vals zijn en God onteren (Deut. 5⁸). De hele schepping was *in Hem*, zoals de boom en zijn vruchten worden gevonden in het zaad. *In Hem* schiep God al het andere, want het hele universum werd *in Hem* geschapen. Dit omvat zowel de hemelse als de aardse sferen en elke vorm van geestelijke macht en waardigheid. Deze bestaan *door* Hem en *voor* Hem en Hij brengt alles tot een eenheid voor de voltooiing van Gods voornemen.
18. Als Gods complement blinkt Zijn oppergezag uit in zowel de wederzijdse verzoening als in de schepping. Hun verband kunnen we als volgt laten zien:

gedaan aan ieder schepsel onder de hemelen. Het is Gods liefdevolle voornemen om al Zijn schepselen aan Zich te binden met de koorden van Zijn genegenheid. Het voltooiën van dit voornemen vereist lijden – niet alleen het fundamentele lijden van Christus aan het kruis, maar ook die kwellingen die Hij verdraagt in Zijn leden in de loop van haar bediening.

25. Deze brief is waarschijnlijk niet als laatste van de Griekse geschriften geschreven. De openbaring van Jezus Christus en de geschriften van Johannes zouden misschien, zoals ons wordt verteld, pas lang erna zijn geschreven. Paulus vulde het woord van God op een andere wijze aan. Alle andere geschriften waren in hun reikwijdte beperkt tot het aardse, wat ruimte betreft, en beperkt tot de eonen, wat tijd betreft. Zij hebben betrekking op *een apart stuk* van het universum (de aarde – red.). In hen konden de natiën slechts een ondergeschikte plaats en aandeel hebben. Omdat het geheimenis van Christus de barrières van het Judaïsme doorbreekt, verdwijnen deze beperkingen. Op aarde verliet de Messias nooit het land Israël. Nu, in de geest, wandelt Hij te midden van de natiën, zegen uitdelend zoals Hij deed in de dagen van Zijn tijdelijke verblijf op aarde. Christus, Die Zich vóór Zijn hemelvaart *nooit* onder de natiën begaf, ontmoette Paulus buiten het land, op de weg naar Damascus, niet als de nederige Jezus, maar als de verheerlijkte Zoon van God. Geleidelijk aan, in de geest, ontvouwt Hij door de bedieningen van de apostel Zijn geheime voornemen om voor de natiën *in de geest* te zijn alles, wat Hij *in het vlees* geweest was voor Israël, en veel meer dan dat. Dit is het geheimenis: *Christus onder de natiën, een heerlijke verwachting*. Niet een ondergeschikte plaats in het aardse koninkrijk, maar een boven alles verheven plaats in Zijn hemels rijk.

Laten ook wij aandacht schenken aan het geweldige belang, dat hij hecht aan het naar waarde schatten van dit meest verbazingwekkende mysterie of geheimenis. Het schenkt voldoening aan zowel het hart als het hoofd. Het onthult diepten van genegenheid, waarin wij ons mogen verheugen. Het ontsluit de schatten van wijsheid en kennis, waarnaar de wijsgeren en filosofen der aarde vruchteloos hebben rondgetast. Het is de oplossing van het raadsel van het universum – zijn oorsprong en zijn einde, zijn schepping en zijn wederzijdse verzoening.

Kolossenzen 2

8. Het is moeilijk te doorzien dat de aan Israël-in-het-vlees gegeven goddelijke godsdienst een van de grootste belemmeringen kan zijn voor een naar waarde schatten van de ons in Christus Jezus geschonken genade. Daarom dringt de geest van God hem omlaag op hetzelfde niveau als menselijke filosofie en traditie door ze in deze passage beurtelings te noemen. De lege misleiding en grondregels, de besnijdenis, doop en schaduwbeelden verwijzen naar de rituelen en het ritueel dat IEUE gaf aan Zijn aardse volk. Toch zijn ze doorspekt met verwijzingen naar het gezag en de leringen van mensen. Ritueel is een even gevaarlijke vijand als rationalisme. Als Gods complement is Christus het antwoord op filosofie; als ons complement is Hij het einde van religie.
8. In een treffend beeld waarschuwt de apostel ons, opdat we niet alles wat we in Christus bezitten, verliezen door een wettig proces, zoals dat gevoerd wordt bij een beslaglegging wegens schuld. Het houden van de wet legt zo'n beslag op ons, dat we de genieting van onze bezittingen verliezen; filosofie tast het op dezelfde.
11. De geestelijke geschiedenis van diegenen, die Christus als hun complement kennen, kan worden samengevat in drie woorden: dood, begrafenis en opstanding. Niet letterlijk natuurlijk, maar in Hem. Twee rituelen in Israël beelden dit uit: besnijdenis is het afsnijden van het vlees – het betekent dood; doop schildert beide, begrafenis en opstanding. Nú echter heeft de gelovige geen besnijdenis nodig, want Christus, Zijn complement, daalde Zelf af in de dood. In Christus' begrafenis is hij gedoopt; in Zijn opstanding is hij verrezen uit de dood. Geloof in Gods handelen is de enig noodzakelijke ceremonie om de gelovige voorbij het graf te plaatsen in het volledige bezit van ieder voorrecht, dat godsdienstige rituelen ooit verschaften. Christus, ons complement, voorziet er volledig in dat wij in de goddelijke aanwezigheid kunnen naderen, net zoals het koperen altaar en het wasbekken voorzagen in de nadering van de priester in de tabernakel (Ex. 27¹, 30¹⁷).
14. De door de apostelen uit Jeruzalem uitgevaardigde inzettingen (Han. 15²³⁻²⁹) zijn een typisch symbool van de onderwerping van de

natiën aan de besnijdenis, ondanks (het feit) dat zij hen ontsloegen van de verplichting de oorspronkelijke rituelen te houden, in het bijzonder de besnijdenis.

15. Niet alleen is de gelovige bevrijd van het gezag van de apostelen van de besnijdenis, maar, in de geest, is hij geplaatst buiten het bereik van elke menselijke rechtspraak. Zelfs al vóór Zijn opstanding herinnerde onze Heer Pilatus eraan dat deze ten aanzien van Zijn zaak geen enkele volmacht had, met uitzondering van wat hem van boven was gegeven (Joh. 19¹⁰⁻¹¹). Door Zijn opstanding vernietigde Hij het doodvonnis dat door het sanhedrin en de Romeinse gouverneur tegen Hem was uitgesproken.
16. Het verbod op bepaald voedsel onder de wet, het houden van feesten, vasten en rustdagen, dat alles voorafschaduwde de rust en vreugde en overvloed van het toekomstig koninkrijk op aarde, waaraan het lichaam van Christus geen deel heeft. Het goddelijke beeld van ons aandeel is het fysieke lichaam van Christus, opgestaan en opgevaren en gezeten aan Gods rechterhand in de hemelse sferen. Zoals de fysieke ledematen zijn voor dit lichaam, zo zijn wij, Zijn geestelijke ledematen, voor Hem. Ook wij zijn opgewekt en daar gezeten en wij zijn de instrumenten, waardoor Hij de wil van Zijn Vader zal uitwerken in de hoogste hemelen.
19. *'Zich houden aan het Hoofd'* is een kernachtige uitdrukking van onze plicht als leden van het lichaam van Christus. Een bewuste relatie met en schikking onder Hem als ons Hoofd zal ons afscheiden van de dingen van de wereld, of het nu om haar religie gaat (hoe goddelijke ook van oorsprong), of haar filosofie. Elke poging om onze positie voor God te verbeteren door fysieke middelen – of het nu om een beroep op het verstand gaat of het bedwingen van normale behoeften – ze ontkent dat wij compleet zijn in Christus.

*Geloof is middel tot een doel, niet zelf het doel.
God, door Christus Jezus, is het doel.*